

“Když mě kolegové oslovili, jestli se nechci k nim znovu přidat, neváhala jsem ani minutu. Moc mi to chybělo.”

Dobrovolnice Lída: Lidé s mentálním postižením vás berou jako kamaráda. Není se čeho bát

Ludmila Zemanová přijela společně s dalšími dobrovolníky strávit červnové odpoledne s klienty Domova Kamélie v Křižanově. Na sobě měla tričko s nápisem Dobrovolník je potřeba. Hlubku této věty potvrzovala úžasná atmosféra návštěvy, spokojené úsměvy klientů a také všech devíti dobrovolníků, kteří si společně s Lídou udělali čas, aby ho mohli věnovat těm, kteří to opravdu ocení.

Do domečků chráněného bydlení v Křižanově, kde bydlí ve společné domácnosti klienti s mentálním postižením, jste jako dobrovolník přijela poprvé?

V Křižanově jsem sice poprvé, ale není to moje první dobrovolnictví. Už před pandemií jsem s kolegyní z krajského úřadu dobrovolničila, ale potom se to kvůli Covid-19 zastavilo. Teď pracuji na úřadě v Novém Městě na Moravě a když mě kolegové oslovili, jestli se nechci k nim znovu přidat, neváhala jsem ani minutu. Moc mi to chybělo.

Jaké to je trávit čas s lidmi s mentálním postižením? Bylo složité najít k nim cestu?

Oni jsou skvělí. Berou vás hned jako kamaráda, poslouchají, zajímají se o vás a vzhlíží k vám. Jsou upřímní, je s nimi legrace. Někdy si myslím, že mi dávají více než já jim.

Pan Jaroslav ukazuje dobrovolnici Lídě sbírku svých autiček, je velký fanda.

Foto: Eva Fruhwirtová

Strávila jste s kolegy-dobrovolníky a osmi klienty celé odpoledne u nich doma. Co jste dělali?

Seděli jsme na terase, povídali jsme si, dokonce nám chtěli ukázat své pokoje. Hodně jsme se nasmáli. Pan Jaroslav mi ukázal sbírku svých autíček, je velký fanda. Vyprávěl, jak se těší na dovolenou. Víte, čas strávený s lidmi, kteří mají nějaký typ postižení, je úplně stejný, jako když jste na návštěvě někde jinde. Uvaří vám kávu, chtějí si povídat, zajímají se, co děláte.

Vzpomenete si na své pocity ze začátku dobrovolničení? S čím se mohou ostatní dobrovolníci setkat a jak se s tím případně vypořádat?

Často jsme z počátku víc odtažití my. Myslím si, že to cítí, že si myslíme, že je můžeme vnímat, že jsou jiní než my. To se ale snažím překonávat. Není důvod se něčeho obávat. Když jsem měla na starost paní na vozíčku, tak jsem se strašně bála. Nikdy předtím jsem netlačila vozík, natož s člověkem.

Nevěděla jsem, jak se najíždí na obrubníky, bála jsem se, že ji vyklopím. Paní mě ale sama navigovala, řekla si – frčíme, přes obrubník přeskočíme.

Proč jste se stala a chcete i dále být dobrovolníkem?

Lidé s mentálním postižením jsou přátelští, není tam žádný ostych. A také potřebují pohladit a obejmout. Mně to přináší do života opravdu strašně moc. Je to pocit, který se musí zažít, slovy moc popsat nejde.

Eva Fruhwirtová

Foto: Filip Šustr